

PORTRETE DE DASCĂLI ILFOVENI

FAMILIA DE PROFESORI GHEORGHE ȘI ELENA PETCU

Material realizat de :

Director adj. Carmina Marmandiu

Prof. Elena Niculae

Ediția a II-a

11 aprilie 2019

PORTRETE DE DASCĂLI ILFOVENI
FAMILIA DE PROFESORI GHEORGHE ȘI ELENA PETCU
LICEUL TEORETIC „IOAN PETRUȘ” OTOPENI

Motto: „Dacă învățătorul are dragoste pentru profesia sa, el este un învățător bun. Dacă învățătorul are dragoste pentru profesie și pentru elevi, el este un învățător desăvârșit.”

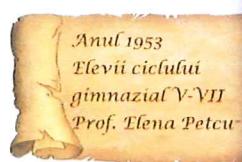
L. Tolstoi

reanalizată și decorată ca virtute de înalt rang. Dificultățile vieții cotidiene, greutățile pe linie profesională, limitările de un fel sau altul au știrbit din frumusețea, savoarea și importanța acestei vocații. Atâția “mercenari”, atâția nechamați, au făcut ca profesia de dascăl să fie denigrată.

Azi, ne amintim uneori de lecturile copilăriei, despre Domnul Trandafir, învățătorul plin de bunătate, aşa cum și-l amintea Mihail Sadoveanu sau despre Dăscălița lui Octavian Goga, stinsă din viață mult prea devreme, lăsând în amintirea elevilor o icoană luminoasă. Tot AZI, ne amintim cu nostalgie de unii dintre propriii dascăli, de cei care ne-au inspirat, instruit, șlefuit. La Otopeni, lucrurile nu puteau să stea altfel... prima clădire a școlii datează din anul 1861. Arhiva școlii păstrează documente din anul 1890: cataloage, condici, registre matricole și de inspecții.

Începând din toamna lui 1952, a primit repartiție *Elena Năstase (Petcu)*, aşa cum mărturisește în revista Gaudeamus, Nr.10, din noiembrie 2008: Septembrie 1952. „Cu emoție și multă teamă, dar cu speranțe și visuri tinerești (ca la 18 ani), am deschis o portiță de scânduri vechi, vopsită într-o culoare pământie și am pătruns în incinta Școlii Generale de 7 ani din Otopeni, de unde aveam să ies la pensie, în 1990. Am intrat într-o cancelarie mică, foarte mică, fără telefon, radio sau televizor, fără parchet, covoare sau linoleum. Pereții erau încărcați cu fotomontaje, gazetă de perete și portretele lui Marx, Engels, Lenin, Stalin numiți ”clasicii marxism-leninismului”.... Eram absolventă a Școlii Pedagogice de învățători-instructori....Localul școlii era format din două clase mari, care nu se încălzeau niciodată iarna”. Apoi, un an mai târziu, în 1953, a fost repartizat și dl.

Gheorghe Petcu, tot ca învățător, absolvent al Școlii Pedagogice. Trei ani mai târziu, în 1955,

și-au legat destinele și...împreună, au format generații de elevi, la început ca învățători, instructori de dans, teatru, apoi după terminarea facultăților, ca profesori, **d-na Petcu** de limba și literatura română, dar și bibliotecar, iar **dl. Petcu**, în calitate de profesor de educație

fizică și sport dar și director adjunct între anii 1956-1960, apoi între 1964-1968, și nu în ultimul rând, ca director în perioada 1990-1999. „Pentru noi, cei de atunci, în general, și pentru mine și pentru învățătorul **Gheorghe Petcu**, în special, au existat două școli: una în care am instruit și educat copiii și alta în care i-am învățat pe părinții acestora carte (alfabetizarea maselor), i-am antrenat în activitățile cultural - artistice (culturalizarea maselor), i-am ajutat să-și lucreze pământul integrat în marea tarla a CAP (cooperativizarea agriculturii).”, mărturisește, **d-na Petcu**, în același articol, citat mai sus.

De-alungul anilor, școala s-a transformat frumos, în anul școlar 1959-1960, când avea doar un teren sportiv amenajat, cu o suprafață de 200 m². Ulterior, se înființează și o sală de gimnastică dotată la acea vreme cu saltele, capre, trambuline și bănci. Dupa 1990, se amenajează un teren de handbal acoperit cu zgrădă roșie și un teren de baschet cu panouri.

Anii au trecut, generațiile au crescut, evoluat, transformat, mulți și-au luat zborul pe alte meleaguri, alții au rămas, și în firescul vieții au familii, copii sau chiar nepoți, deja, la școală...cățiva, dintre noi, foști elevi, călcăm pe urmele bătătorite cu har, talent și răbdare de ei.

Ne așteptau nerăbdători, cu temele făcute, cu masa plină cu...de toate. Cu drag, ne-au povestit, ne-au încântat cu amintiri, ne-au hrănit pentru clipele care, au trecut.....ca gândul, și doamne, ce-am mai răs la amintirea legată de alfabetizarea unui otopenar, prin anii '60, când în aceeași odaie, se aflau patru copii, dar și vaca și vițelul. În aceste condiții, săteanul a învățat să-și scrie numele, dar și să silabisească: "A-NA A-RE ME-RE", urmând apoi o revoltă... atât de taaaare pentru "Câte mere are Ana? Sau....de ce doar...mere?". Nu în ultimul rând, rămâne și amintirea cu primarul Radu, care....din cauza noroiului sau a gropilor adânci, aflate pe drumul ce ducea către Căminul Cultural....aproape în fiecare seară, acesta îi căra în spate, pe rând, pentru că era mult mai echipat (cu cizme de cauciuc).

Din respect, în semn de recunoștință....

➤ **Scurte constatări și elogiu unui pedagog... Petcu Gheorghe**

Cu prilejul sărbătorilor pascale, dorim să facem un respectuos elogiu omului **Petcu Gheorghe**, dar și pedagogului **Petcu Gheorghe**, care a slujit învățământul, din cătunul Otopeni, și mai târziu înfloritorului oraș, vreme de peste cincizeci de ani. Latura sa luminoasă, rațională și practică a marcat multe generații care fac cinste școlii conduse zeci de ani de domnul profesor **Petcu Gheorghe**. Conservator din fire, nu și-a schimbat attitudinea indiferent de greutățile întâmpinate prin profilul muncii. Debordând de entuziasm molipsitor, optimist și jovial, a reușit să-și atragă simpatia atât a colaboratorilor cât și a elevilor. Ca mentor, a cules lauri gloriei la diverse concursuri la care au participat discipolii săi. și pentru că talerele balanței au fost echilibrate, împărțind tuturor fructul înțelepciunii, ne închinăm în fața distinsului profesor, tată, bunic și cetățean de onoare al urbei, **domnul Petcu Gheorghe**.

Primar, Gheorghe Constantin Silviu, 2007

➤ **Elena și Gheorghe Petcu – Profesori** a căror existență s-a împletit cu însăși existent Școlii din Otopeni !

Profesori de elită ai Școlii din localitatea Otopeni, au fost și sunt atașați de această instituție ca nimeni alții, cu rezultate de excepție obținute în decursul lungii și glorioasei cariere

didactice. Pasiunea pentru profesie și competența s-au împletit cu trăsăturile ce îi caracterizează: modestie, discreție, generozitate, optimism, buni sfătuitori, respectul față de ceilalți, colegi sau foști elevi.

Este foarte emoționant să auzi la diferite întâlniri, organizate în cadrul școlii: *au fost profesorii mei, am avut ce învăța de la ei, mi-au insuflat încredere, spirit de inițiativă și dragoste pentru studiu, le sunt recunoscător!*

Nu cred că a existat vreun prilej în cadrul acestor întâlniri în care doamna profesoară Elena Petcu să nu amintească, cu emoționantă bucurie în ochi și glas, cu nemăsurată mândrie, performanțele profesionale și personale ale elevilor formați sub îndrumarea domniei-sale - ieri, azi - profesori de excepție ai Liceului „Ioan Petruș”: prof. Ioana Ungureanu, prof. Viorica Hera, inv. Vasilica Dima, prof. Elena Niculae și mulți alții.

Munca și personalitatea *profesorilor Elena și Gheorghe Petcu* au lăsat urme luminoase în sufletul, mintea și conduită zecilor de promoții de absolvenți, oferindu-le prilejul de a-și aminti cu nostalgie, respect și venerație de dascălii lor.

*Livia Trifu, bibliotecar
Liceul Teoretic „Ioan Petruș”, Oțopeni
Aprilie, 2019*

Foto: Expoziție „Cărțile noastre”
Biblioteca liceului -Noiembrie, 2007

Foto: Ziua Liceului „Ioan Petruș”
13 Noiembrie, 2014

➤ Extemporal la....AMINTIRE, în stil contemporan

Redactează un eseu de minimum 150 de cuvinte, în care să argumentezi dacă profesorii influențează sau nu elevii în alegerea carierei, raportându-te atât la informațiile din fragmentul dat- Sub constelația numerelor, Ion Barbu-, cât și la experiența personală sau culturală, este cerința subiectului I, punctul B, de la examenul de Simulare pentru BAC, 19.03.2019

În peisajul educațional contemporan, alegerea carierei este, deopotrivă, un moment delicat, dar și unul important. Consider că, la vîrstă adolescentei, toți tinerii se confruntă cu această problemă: ce vreau să fac în viață, ce carieră să-mi aleg, la ce facultate să dau pentru a-mi îndeplini acest vis? și pentru a afla răspunsul la această întrebare, cei mai mulți adolescenți se raportează la prieteni, familie sau profesori.

Pe de o parte, școala se dovedește de multe ori a fi cea care își pune definitiv amprenta asupra carierei pe care o va urma un Tânăr sau altul. Acest lucru se întâmplă, fie pentru că profesorii influențează direct decizia copiilor, fie prin faptul că aceștia reprezintă pentru tineri, un model de reușită în viață, inspirând indirect opțiunile acestora. De exemplu, în textul suport „Sub constelația numerelor”, Ion Barbu mărturisește despre profesorul de matematică din liceu, dl Banciu, că „a realizat cu noi foarte mult....că reușise să ne impună o trăire matematică aproape exclusivă”, „că a fost maestrul, omul care m-a format, de la care am învățat esențialul”,

pentru care a urmat apoi cariera de profesor de matematică. Pe numele său adevărat, Dan Barbilian s-a manifestat în domeniul matematicii, în special ca geometru, ocupându-se apoi de teoriile algebrei moderne.

Pe de altă parte, școala este instituția care pregătește omul de mâine, iar rolul său este acela de a-i deschide orizonturile și de a-l pregăti pentru momentul în care Tânărul este nevoit să aleagă drumul pe care să meargă în viață. Prietenile, parjurile sau providența...intervin uneori, pentru a te insera pe făgașul pe care este normal să te încadrezi, adică, să-ți urmezi DRUMUL...dincolo de tine. De exemplu, Dan Barbilian, în timpul liceului îl cunoaște pe viitorul critic literar Tudor Vianu, de care va fi legat prin una din cele mai lungi și mai frumoase prietenii literare. Plecați într-o excursie la Giurgiu în timpul liceului, Dan Barbilian îi promite lui Tudor Vianu că va scrie un caiet de poezii, argumentând că spiritul artistic se află în fiecare. Din acest "pariu", Dan Barbilian își descoperă talentul și iubirea față de poezie. Aceasta afirma că poezia și geometria sunt complementare în viață sa : "acolo unde geometria devine rigidă, poezia îi oferă orizont spre cunoaștere și imagine". La sugestia lui Eugen Lovinescu, adoptă în 1919, ca pseudonim numele bunicului său, Ion Barbu, cu care va și debuta.

În plus, îmi vine să râd, când mi-aduc aminte de Paul Coelho, care a scris că...atunci *"Când vrei ceva cu tot dinadinsul, întreg Universul conspiră în favoarea ta"*, căci eu...într-un număr al revistei Otopeanu, declarăm: "Eram în liceu. Ora de mate. Profesorul se plângă de o durere de cap și de vremea de afară. Făcea astăzii frecvent. Ca să scape repede de stare, a trecut la ascultat. A plouat cu note de doi și de trei. ...În perioada aceea, mi-am propus să devin ORICE altceva, dar NU...profesor. Mă întrebam de fiecare dată când o vedeam, de ce o fi ales această meserie?, apoi "După o discuție cu tată, am ales să mă pregătesc pentru Filosofie. Am căzut cu brio și....pentru că îmi plăcea cum "sună": philos=dragoste dar și sofia=înțelepciune, mi-am propus tot tată, să-mi urmez, pentru moment, un hobby "calea limbii române" până o să reușesc la...Filosofie. „Durerea” cu hobby-ul o aveam din gimnaziu, *d-na Petcu (Elena)* avusese o MARE vină..... Am terminat însă Filologia, calea filosofiei rămânând doar un vis. Și din '99 sunt în această școală."

Prin urmare, *doamnă prof. Petcu Elena*, ce notă aș fi primit azi, pe acest eseu argumentativ, căci, în încheiere, mă repet: VĂ MULTUMESC, PENTRU CĂ LA ORELE DE LIMBĂ ȘI LITERATURĂ ROMÂNĂ ȘI NU NUMAI, M-AȚI LĂSAT SĂ FIU...eu! 22 MARTIE 2016, rămâne pentru mine, ziua în care, m-ați sprijinit cu toată dragostea în susținerea Lucrării pentru Gradul I! *Dle Petcu*, n-am uitat, de excursia de 2 zile, organizată pe Jepi, în 2002! Atunci mi-am pierdut, din cauza traseului și a bocancilor, ambele unghii mari de la picioare... 😊

*Elena Niculae, profesor de limba și literatura română
Liceul Teoretic "Ioan Petruș", 2019*

➤ Poveste fără sfârșit

Gălăgie, glasuri de copii. Clopoțelul sună de intrare și mergem grăbiți spre oră. Educație fizică. Domnul vine, ca de obicei, cu zâmbetul pe buze, oră de oră cu aceeași bucurie. Este ora noastră preferată. Astăzi jucăm handbal, iar Domnul, ca un tată, stă printre noi, ne explică, ne coordonează...

Urmează ora de limba română. Doamna intră în clasă și începe....”povestea”. Astăzi este o poveste ”cu și despre literatură”. Elegantă, rafinată, Doamna ne prinde în mreajă, ca de fiecare dată. Suntem captivi într-o „poveste fără sfârșit”....

Se repetă, se continuă, iar și iar, oră de oră. Ne place această „captivitate”, ne face bine...

Anii au trecut, dar clopoțelul sună și acum. Este prima zi de școală. Intru în cancelarie, cu sfială și emoție, pentru că știu că mă voi întâlni cu Domnul și Doamna. Zâmbind, Domnul... Domnul Director îmi spune „Bine ai venit!” Elegantă, rafinată, Doamna, deși surprinsă, se bucură să-și vadă eleva. și astfel începe o nouă poveste, iar eu sunt parte din ea, și astă datorită Domnului și Doamnei, doi dascăli adevărați, doi protagonisti, MODELE pentru mine.

*Silvia Dima
Prof. de limba și literatura română*

➤ Amintiri...de la fam. Dumitru

Când mă gândesc la **doamna Petcu**, îmi vin o mulțime de amintiri în minte. Încă din momentele în care am cunoscut-o, mi-am dorit să fiu ca dumneaei. Dedicarea, răbdarea, eleganța, profesionalismul erau calități pe care le admiram. Așadar, nu pot să nu-mi amintesc o întâmplare hazlie petrecută în timpul orei de limba și literatura română. Într-o zi, doamna profesoară a intrat în clasă, a lăsat catalogul, geanta și pălăria, apoi a ieșit pentru câteva momente, având ceva de rezolvat. Profitând de ocazie, i-am îmbrăcat haina cu grijă, mi-am aşezat pălăria pe cap, am luat catalogul în mâna și...încercând să o imit, am început să plimba serioasă prin clasa. Peste puțin timp, am auzit ușa clasei deschizându-se. În prag, se afla dna Petcu, zâmbind. Am fost atât de rușinată de fapta mea, încât nu mi-am putut ridica privirea din pământ. Si...deși mă aşteptam să fiu pedepsită, dumneaei m-a dojenit cu blândețe, asemenea unei mame. (*Denis Dumitru-fostă Cojocaru*)

În perioada gimnazială, am avut norocul de a-i întâlni pe **dna și dl Petcu**, pedagogi desăvârșiți, care și-au dedicat viața în scopul formării a numeroase generații. Îmi amintesc cu nostalgie, momentele în care interpretam, emoționat, roluri în scenetele pentru care dna profesoară ne pregătea cu atenție, iar **dl Petcu**, profesor de sport, dedicat și serios, ne introducea în domeniul sportiv. (*Adrian Dumitru*)

➤ Pentru mine, în calitate de fostă elevă, dar și de cadru didactic în aceeași cancelarie a Liceului Teoretic „Ioan Petruș” Otopeni, **Doamna Profesor Elena Petcu și Domnul Profesor Gheorghe Petcu** reprezintă modele de profesionalism și de dăruire.

Oameni din interiorul comunității, dedicați comunității.

Profesioniști, pentru care nu au existat expresiile „nu se poate...” sau „nu e timp...” .

Dascăli ce au îndrumat atâțea generații din Otopeni, cu dragoste, cu înțelegere, îmbinând cu devotament activitatea școlară cu cea extrașcolară.

Doamna Profesor Elena Petcu, îndrumătorul generației mele pe calea frumoasă a Limbii și Literaturii Române, s-a aplecat asupra tuturor și asupra fiecărui, ajutându-ne să înțelegem și să îndrăgim această disciplină de învățământ.

Doamna Profesor Elena Petcu, un diriginte care a știut, cu răbdare și o bună cunoaștere a fiecărui, să ne conducă de la temătorii elevi ce pășeau în clasa a V-a, la absolvenții clasei a VIII-a, ce și-au luat zborul spre profesii viitoare.

Pot afirma că, pentru mine, *Doamna profesor Elena Petcu și Domnul Profesor Gheorghe Petcu* reprezintă modele de abordare cu seriozitate a disciplinelor de învățământ, a activității de îndrumare a colectivelor de elevi, de integrare și participare activă la viața comunității.

*Învățător Dima Vasilica
Liceul Teoretic „Ioan Petruș” Otopeni*

**Profesori, mentorii, sfătuitorii,
susținătorii, îndrumătorii și un
model de frumoasă familie -
Familia PETCU**

Recunoștința mea se îndreaptă spre oamenii minunați care mi-au fost profesori, care m-au ajutat să cresc frumos, să iubesc învățătura, să înțeleg că școala este un loc unde se petrec lucruri plăcute și unde se leagă prietenii pe viață.

Având rădăcinile în localitatea Otopeni (aici am copilărit, aici am absolvit studiile Școlii generale, aici profesez), am avut ocazia de a-i cunoaște destul de bine pe d-l profesor Gheorghe Petcu și pe d-na profesoară Elena Petcu.

Îmi amintesc că, în casa a IV-a, în anul școlar 1974-1975, mi-a fost învățător **d-l Gheorghe Petcu**, pentru câteva luni (pe perioada unui concediu medical al d-nei mele învățătoare, Paraschiva Ioniță). Pentru prima dată, la vîrstă de aproximativ 10 ani, aveam să trăiesc o schimbare radicală. Am devenit o altfel de elevă, deși fusesem și până atunci un copil ascultător și bun la învățătură. Refuzam să mă gândesc că mi-ar plăcea mai mult o oră de joacă decât o oră de efectuat teme. Trebuia să rezolv temele corect, să nu dau prilej nou lui domn învățător de a mă mustra cu privirea... (nu neapărat cu nota!). Dacă până atunci îi percepeam ca fiind zburdalniți și neastâmpărați pe anumiți colegi, acum era evidentă schimbarea lor. Când cineva striga "șase", se știa că vine domnul învățător. Toti fugeam în bancă și luam poziția de "drepți". După binecunoscutul salut "Bună ziua!", ora se desfășura în liniște deplină. Explicațiile erau întotdeauna clare, pe înțelesul tuturor.

În ciclul gimnazial, orele de educație fizică se realizau pe echipe fete / băieți, fetele cu d-na prof. Cristina Manolache, băieții cu d-l profesor Gheorghe Petcu. Probele erau cronometrate / măsurate și notate de ambii profesori. Fiind un copil firav, mă străduiam să răspund exigențelor probelor de viteză, rezistență, gimnastică, etc. **Corectitudinea** în notarea și aprecierea elevilor era o calitate de necontestat a

domnului profesor. Mă bucuram mult când reușeam să mă autodepășesc și să obțin nota 10. **Exigența exprimată pe chipul său, dar și hotărârea cu care a susținut performanța** a avut un rol esențial pentru formarea mea viitoare.

Nu am fost eleva **doamnei profesoare Elena Petcu**, dar am avut prilejul să o cunosc prin participarea mea la olimpiadele școlare de limba și literatura română, precum și la activitățile pionierești organizate și desfășurate în acele vremuri. Doamna profesoară a dezvoltat multor generații de elevi tainele și farmecul cărților și a dovedit că reprezintă un model real de dascăl dedicat profesiei sale.

În 1990, când am revenit la școală, în calitate de profesoară de fizică, domnul profesor Petcu ocupa funcția de **director**. Nu era o surpriză pentru mine. **Omul integr și sobru**, pe care îl cunoștem încă de pe băncile școlii primare, merită pe deplin acest titlu. Nici măcar o clipă nu mi-am imaginat, ca un arc peste timp, alegoric măsurând ceva mai mult de un deceniu, îmi va aduce chiar mie, oportunitatea de a fi ceea ce nu credeam că aş putea fi vreodată.

Domnul și doamna Petcu, reprezintă pentru noi, cei care i-am cunoscut și îi cunoaștem, un model, nu doar de profesori, mentorii, sfătuitori, susținători, îndrumători, ci și un model de frumoasă familie.

*Cu deosebită prețuire,
Prof. Viorica Hera
Director, Liceul Teoretic "Ioan Petruș", Otopeni*

Bibliografie:

- <http://www.liceulotopeni.ro/>
- Revista GAUDEAMUS, Nr. 8, 10
- Revista Otopeanu, Nr. 20, 24

Material conceput de prof. Elena Niculae și director adj. Carmina Marmandiu